

ΜΗ ΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπας ἡ δία, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἰδού καὶ συμπληρωτικά τινα εἰς ὅσα χθὲς ἐσημειώσαμεν εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπὸ τοῦ πρῶην Δημάρχου ἀξιότιμου κ. Παναγῆ Κυριακοῦ γραφέντων ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ».

Ὁ δημοτικὸς φόρος τοῦ Πειραιῶς δὲν ἐνφικιάζετο πρὸ πενταετίας, ὡς ἔγραφεν, ἀντὶ 125000 δρ. ἀλλ' ἀντὶ 148,320· καὶ πρὸ τοῦ 1879 δὲ καὶ μετὰ τὸ 1879 ὁ φόρος οὗτος τοῦ Δήμου Πειραιῶς ἐχώρει ἀυξάνων ἀναλογικώτατα, οὐδὲ ὑπάρχει ἐνοικίασις παραβιάζουσα ἀπότομον αὐξήσιν 200 μέχρι 300 χιλιάδων δραχμῶν. Ἀπόδειξις ὅτι ἡ ἐκ τῆς αἰφνιδίας αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῆς εἰσαγωγῆς θεωρία τοῦ κ. Π. Κυριακοῦ εἶναι καὶ εἰς τὸ πειραϊκὸν του παράδειγμα ἐσφαλμένη.

Καὶ ἡμεῖς εὐχαριστήθημεν πολὺ ἀπὸ τὸν κ. Τρικούπην ζητήσαντα νὰ συγχαρῆ τὸν νεαρὸν διδάκτορα τὰ Νομικὰ κ. Ἡλίου Λιακόπουλον διὰ τὰς ἐξετάσεις· ἀλλ' ἐὰν δὲν ἠδύνατο νὰ τοῦ κάμῃ τίποτε περισσώτερον, ὧφειλε νὰ περιορισθῆ εἰς τὰ συγχαρητήρια τοῦ πρωθυπουργοῦ—ὑψίστην τιμὴν δι' ἑνα νέον—καὶ ὄχι νὰ τοῦ προτείνῃ θέσιν ὑπουργικοῦ γραμματέως. Ὁ νέος ὀφείλει νὰ συμπληρώσῃ τὰς σπουδὰς του εἰς Εὐρώπην.

Ἀπὸ τῆς αὔριον ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες ἀποσπάσματα σπουδαιωτάτων πολιτικῶν ἐκθέσεων σταλεισῶν ἄλλων ἄλλοτε πρὸς σοβαρὰ πολιτευόμενα πρόσωπα ὑπὸ τοῦ κυρίου **Ἀναστασίου Γενναδίου**, μετὰ ἐνδιαφέροντος ἔθνικοῦ φιλοπατριδοῦ παραολοιούσαντος κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἐν Εὐρώπῃ τὴν ἀνατολικὴν πολιτικὴν ἀπέναντι τῶν μεγάλων δυνάμεων καὶ ἀείποτε ποσεινάντος τὰ ἔθνη κώτερα καὶ τὰ πρακτικώτερα, ὡς νὰ ἦτο ἐξ ἐπαγγέλματος διπλωμάτης.

Ἀπὸ τῆς σήμερον ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες κοινωνικὴν μελέτην τοῦ φίλου Θ. Κολοκοτρώνη, ἥτις θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐντὸς τεσσάρων ἢ πέντε φύλλων. Εἶναι ἐκτάκτως τερπνὴ καὶ ἐκτάκτως διδασκτικὴ. Διὰ τοῦ καλάμου τοῦ θυμητογράφου κ. Κολοκοτρώνη διαπνέει πάντοτε ἡ διάνοια τοῦ ἀγωνιστοῦ. *Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεταί.* Πιστεύομεν ὅτι καὶ ἐδῶ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἢ ἀναγνωσθῆ ἀκορέστως· ἄλλως τε δὲ, χρρσι

μεύει καὶ ὡς ἀναφυκτικὸν εἰς τὸν ἐπικρατοῦντα ἐκλογικὸν καύσωνα.

Καὶ εἰς παλαιὸς παλαιὸς συνεργάτης μας ἀναληφθεὶς τώρα τόσοσ καιρὸν μηδὲ φαινόμενος, μηδ' ἀκούμενος, δι' αὐτὸ ἴσως καὶ ἐπίφοβος, ὁ **Γεώργιος Στρατήγης**, ὁ Παρισῖνος τοῦ Πειραιῶς, θερμὴ κεφαλή, θερμότερα καρδιά, μαυιῶδης ἐραστῆς τοῦ Βίκτωρος Οὐγῶ καὶ τοῦ Μυσσέ καὶ τοῦ Παράσχου, ποιητὴς αὐτὸς ὁ ἴδιος, γράψας τὰς *Ροδοδάφνας* του, καταπορφύρους ἀπὸ θερμῆν καὶ ἑξαψιν, ἐπὶ τέλους ἐφάνη, ἀνέτειλε, ζῆ καὶ ἀπὸ ποιητῆς. . . ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τοῦ δικαίου. Καὶ τώρα πλέον θὰ πανηγυρισώμεν τὴν ἐπάνυδόν του εἰς τὸν οἰυλογοικὸν καὶ κοινωνικὸν κόσμον, ἐφ' ᾧ συγχαίρομεν καὶ αὐτὸν καὶ ἡμᾶς καὶ τὸν ἐντιμώτατον ἔμπορον καὶ δημοτικὸν σύμβουλον Πειραιῶς πατέρα του, τῶσας ἐλπίδας ἔχοντα ἐπὶ τὴν ποιητικὴν κεφαλὴν τοῦ Γεωργίου του.

Ἐπαύθη ὁ γραμματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Π. Κανελλίδης ὡς μὴ ὀρθόδοξος καὶ διωρίσθη ὁ κ. Λάμπας ὡς ὀρθόδοξότατος.

Ἀφορμὴν λαμβάνων ὁ κ. Κ. Σάθας ἐξ ἐπιστημονικῶν δημοσιευμάτων τοῦ διακεκριμένου τῶν Πατρῶν ἱατροῦ κ. Κορίλλου δημοσιεύει περιεργωτάτην ἐπιφυλλίδα περὶ τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀρειμανίου Κομπογιαννίτου μέχρι τῆς σήμερον, ἀναγράφων τὰς γενομένας ἀριθμητικὰς καὶ ποσοτικὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης. Ἐξ ἐπιστήμων στατιστικῶν τοῦ 1839 ἐξάγεται, ὅτι τότε τὰ ὀκτώ δέκατα τῶν κομῶν καὶ πόλεων ἐστεροῦντο ἱατρῶν, ἐνῶ σήμερον οἱ ἐν Ἑλλάδι ἐπιστήμονες ἀριθμοῦνται εἰς 1780 καὶ ἀναλογοῦσιν 7 : 62 ἐπὶ 10,000 κατοικῶν, ἤτοι ἀναλογικῶς πλεονάζουσιν ἢ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, ἐνθα ἐπὶ 10,000 κατοικῶν ἀναλογοῦσιν 7 ἱατροί. Καὶ ἄλλας δὲ παραβολὰς κάμνει ὁ κ. Σάθας περὶ τῶν κοινωνικῶν προόδων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἀναφέρει δὲ καὶ τοῦτο τὸ περίεργον, ὅτι ἐν ἀρχῇ τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, δύο σπουδαῖοι Ἕλληνας ἱατροί, ὁ Χίος Τιμόνεος καὶ ὁ Κεφαλλῆν Πυλαρινὸς δημοσίᾳ διεξεδίκησαν πρὸς τὸν ἴενον τὴν ἀνακάλυψιν τῆς δαμαλίτιδος, ἰσχυρισθέντες ὅτι

οί Θεσσαλαί λεγόμεναι Ιάτρισαι ἐνεβολιάζον τοὺς ἀνθρώπους διὰ πύου δαμάλεως ἐν ἐκάστη ἐπιδημίᾳ εὐλογίας.

Συγχαίρομεν τὸν κ. Σάθαν, ὅστις κἀτι νέον πάντοτε μαγειρεύει.

Ὁ κατὰ Κόντου ἀγὼν διεξάγεται ἐν τῇ «Νέα Ἡμέρα» δεινὸς καὶ χαριτολόγος. Ἐκ τῆς δευτέρας ἐπιφυλλίδος κατεφανή πλέον, ὅτι ὁ ἀγωνιζόμενος εἶνε ὁ ἀρχαῖος τοῦ Κόντου ἀντίπαλος Βερναρδάκης. Ὁμολογουμένως φαίνεται ἐν πολλοῖς ἔχων δίκαιον.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τὴν 315ῃν τοῦ προσεχοῦς Ἰουνίου συνέρχεται ἐν Παρισίοις, ἐν τῷ γνωστῷ μεγάρῳ τοῦ Trocadero, Διεθνὲς Συνέδριον πρὸς προστασίαν τῶν παιδῶν, τοῦ ὁποίου ἡ σύγκλησις καὶ διοργανώσις ὀφείλεται εἰς τὴν ἐκεῖ πρό τινων ἐτῶν συστάσαν Γενικὴν Ἑταιρίαν πρὸς προστασίαν τῶν ἐγκαταλειμμένων ἢ ἐνόχων παιδῶν, τυχούσης πρὸς τοῦτο τῆς ὑποστηρίξεως καὶ πάσης εὐκολίας ἐκ μέρους τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως· ἡ ἐν λόγῳ ἑταιρία, συστάσα τὸ 1879 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Georges Bonjean, υἱοῦ τοῦ γνωστοῦ προέδρου τοῦ ἐν Παρισίοις Πρωτοδικείου, ἐνὸς τῶν ὑπὸ τῶν Communards τὸ 1871 τουφεκισθέντων ὁμήρων, ἐπέτελεσεν τεραστίας προόδους ἀριθμούσα ἤδη ἄνω τῶν 5000 μελῶν ιδρύσασα καὶ 5 σχολὰς πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπιδιώκει καὶ ὃν ὁ τίτλος αὐτῆς ἀρκούντως ὑποδεικνύει.

Πρὸς βελτίωσιν τῶν μέσων ὧν ποιεῖται χρῆσιν ἡ ἑταιρία ἐνόμισε καλὸν νὰ συμμορευθῆ τὰ καὶ παρ' ἄλλοις Κράτεσιν γινόμενα, καὶ ἀπετάθη εἰς ὅλα τὰ τε τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς κράτη, ζητούσα στατιστικὰς καὶ ἐν γένει πληροφορίας περὶ τῶν ἐν ἐκάστῳ τούτων σχετικῶς τῷ σκοπῷ τῆς ἰσχυόντων. Πρὸς εὐρυτέραν τούτων συζήτησιν συνέρχεται τὸ μνημονευθὲν Διεθνὲς Συνέδριον, ὅπερ φαίνεται θέλουσιν ἐπισκεφθῆ πάμπολλοι ἐκ διαφόρων ἐπικρατειῶν περὶ τῶν ζητημάτων τῶν συζητηθησομένων εἰδικῶς ἀσχολούμενοι.

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ὅπως διενεμήθη ἔχει οὕτως. Συζητητέα ἀντικείμενα :

1ον «Παιδιά παιδία» εἰσηγῆται οἱ κκ. Saint-Marc-Girardin ἀντιπρόσωπος τῆς Société Protectrice de l'Enfance, Marleau πρόεδρος τῆς Société des Crèches.

2ον α' Ἐγκαταλειμμένα παιδιά», ὁ κ. Roussel, Γερουσιαστὴς μέλος τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας.

3ον «Μαθητευόμενοι», ὁ κ. Nusse διδάκτωρ τὰ νομικὰ ἀντιπρόσωπος τῆς Société de Protection de Apprentis.

4ον «Λιποτάκται τοῦ σχολείου» ὁ κ. Buisson διευθυντῆς τῆς κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως ἀντιπρόσωπος τοῦ ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

5ον, «Παιδιά φυλακισμένα» ὁ κ. F. Veisin, μέλος τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, πρῶτον διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων.

Διὰ τὰ παρ' ἡμῖν τὸ Συμβούλιον τῆς Ἑταιρίας ἀπετάθη πρὸς τὸν διὰ τῶν δημοσιεύσεων του γνωστὸν γενόμενον ὡς ἀσχολούμενον περὶ τὰ τῶν φυλακῶν κ. Ἀλεξ. Γ. Σκουζὲν, ζήτησαν παρ' αὐτοῦ πληροφορίας καὶ καλέσαν αὐτὸν ἐπανειλημμένως διὰ κολακευτικωτάτων ἐπιστολῶν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου.

Ὁ φιλόπονος κ. Ἀλ. Σκουζὲς θέλων νὰ μὴ ὑστερήσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν διεθνή αὐτὴν Σύνοδον ὑπὲρ σκοποῦ ἐξά-

χωῖς ἀγαθοεργοῦ, κατήρτισεν ἔχθαι λεπτομερῆ περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις ἰδρυμάτων τῶν ἐχόντων σχέσιν πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ μέλλοντος νὰ συνέλθῃ Συνεδρίου, δηλ. περὶ τοῦ Βρεφοκομείου, τοῦ Ὁρφανοτροφείου Χατζῆ Κώστα, τοῦ Ἀμαλίου Ὁρφανοτροφείου, καὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίδων. Ἐπιθυμῶν ὅμως νὰ περιγράψῃ τὰ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοιοῦτου εἶδους ἰδρύματα ἀπετάθη πρὸς τοὺς Δημάρχους τῶν κυριωτέρων πόλεων τοῦ Κράτους οἶον Πειραιῶς, Σύρου, Πατρῶν, Ζακύνθου, Κερκύρας, Κεφαλληνίας, Καλαμῶν, Τριπόλεως, Ναυπλίου, Χαλκίδος, Λαμίας ζήτων παρ' αὐτῶν πληροφορίας περὶ τῶν ἐν τῷ δήμῳ των τυχόν ὑπαρχόντων τοιοῦτου εἶδους Κοταστημάτων. Καὶ οἱ μὲν δήμαρχοι Πειραιῶς καὶ Σύρου μετὰ προθυμίας ἀξίας παντὸς ἐπαίνου ἐπεμψαν λεπτομερεῖς πληροφορίας, αἵτινες κατεχωρήθησαν ἐν τῇ ἐκθέσει, ἥς τὸ περιεχόμενον τιμᾷ τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἀντιπροσωπευόμενος Δίμους, οἱ δήμαρχοι Ζακύνθου καὶ Χαλκίδος ἔδωκαν πληροφορίας τινὰς πλὴν ἀνεπαρκεῖς, ἵνα γίνῃ περὶ αὐτῶν μνεία, οἱ δὲ λοιποὶ οὐδ' ἠξίωσαν ἀπαντήσεως παράκλησιν, τῆς ὁποίας ὁ σκοπὸς ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφέρῃ αὐτοὺς μᾶλλον ἢ τὸ ἄτομον τὸ λαβόν τὴν πρωτοβουλίαν ἐκ φιλοτιμίας ἐθνικῆς.

Οὕτω καὶ ἐν τῷ κλάδῳ αὐτῷ τῆς κοινωνικῆς προόδου θέλομεν παρασταθῆ καὶ ἡμεῖς, αἱ δὲ περὶ τῶν ἄνω ἐρεθῆ ἰδρυμάτων τῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Σύρου στρατικτικαὶ πληροφορίαι θέλουσι δημοσιευθῆ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τοῦ Συνεδρίου, ἅπερ θέλουσιν εἶνε τὸ κάτοπτρον τῆς ἐν παντὶ πολιτισμένῳ κράτει περὶ τῆς τύχης, τῆς βελτιώσεως τῶν ἐγκαταλειμμένων ἢ ἐνόχων παιδῶν λαμβανομένης φροντίδος.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Ὁ χθὲς ἐπὶ ὑπεξαίρεσει συστημένων ἐπιστολῶν δικαζόμενος πρῶτον ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος Μουκάκος, ὁμολογήσας καὶ οὗτος ἐν μέρει τὸ ἔγκλημα, ὡς πρὸς τρεῖς μόνον ἐπιστολάς, ἀλλὰ σὺν τῷ ἰσχυρισμῷ ὅτι ἀπέδωκε τὰ ὑπεξαίρεθέντα ποσὰ εἰς τὸν κ. Κροκιδᾶν, ἐκπύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη εἰς εἰρκτὴν πέντε ἐτῶν καὶ δύο μηνῶν.

Σήμερον. Τὸ δικαστήριον εἰσέρχεται πάλιν εἰς τὴν συνήθη τροχίαν του, διότι ἀπόπειρα ἀναιρέσεως εἶνε τὸ ὑπὸ ἐκδίκασιν ἔγκλημα.

Ἰωάννης Καλέζος ἢ Κούμελος, ὁ κατηγορούμενος, τέκτων τὸ ἐπάγγελμα, νέος καλλωπιστῆς τὴν περιβολὴν, μετὰ χλιδίζουσαν κόμην καὶ βαθυκύανον λαίμοδετον. Τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς πράξεως ὀφείλετε νὰ τὴν μαντεύσητε καὶ χωρὶς νὰ σὰς τὴν εἰπόμεν : εἶνε ἡ γυνή. Ὁ παθὼν, συνηλικιώτης, κοσμηματογράφος τὸ ἐπάγγελμα, φέρων τὸ ἐνδοξὸν ὄνομα Πασανάντης, μετὰ φίλων του ἐβοηθᾶριζε συχνά ὑπὸ τὸ παρὰθρον τῆς ἐξαδέλφης τοῦ κατηγορουμένου. Ἦτο τὸ θέρος τοῦ 1882. Ἡ παρέα διήρχετο τὰς ἀττικὰς νύκτας τῆς πολιορκούσας τὸ παρὰθρον τῆς ἐξαδέλφης δι' ἐρωτικῶν διαστίχων καὶ ἐνίοτε ἐπιχειροῦσα ἐφ' ὅδους δια χαλίκων.

Μίαν νύκτα τοῦ Ἰουλίου ἐξερχόμενος τοῦ θεάτρου ὁ παθὼν, συνήτησε τὸν κατηγορούμενον, ὅστις τὸν προσκαλεῖ νὰ τὸν τρατάρῃ καρέ. Ὁ παθὼν ἀρνείται, καὶ διευθύνεται εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ὁ κατηγορούμενος τὸν ἀκολουθεῖ ἀποτέλεσμα τῆς μεσονυκτίου αὐτῆς ἐπισκέψεώς του ἦτο

μία καλή μαχαιριά κατά την κοιλιακήν χώραν, και ἴσως και ἄλλη, και ἄλλη, ἀν ὁ παθὼν δὲν ἐκράτει τὴν μάχαιραν, μὲ ὄλο τὸν φόβον του, τὸν ὁποῖον ἐξέφρασεν ἐξεταζόμενος, και δὲν κατέφθανον ἐξωθεν ἄλλοι.

Τὸ ἐγκλημα παρίσταται μᾶλλον ὡς φόνου ἀπόπειρα· ἀλλ' ὁ χρόνος ὅστις ταχέως, μετὰ 15 μόνον ἡμέρας ἐπούλωσε τὸ τραῦμα τοῦ παθόντος, ἐπούλωσεν, ὡς φαίνεται, και τὴν μνησικακίαν αὐτοῦ. Διὸ και αὐτὸς ἔτι ὁ παθὼν μετὰ τῶν δύο ἐτέρων μαρτύρων τῆς κατηγορίας ἐνδοιάζουσι σήμερον και τραυλίζουσι και προσποιούνται λήθην πάντων και μόνον μνήμην τοῦ ὅτι ἦτο μεθυσμένος· ὁ κατηγορούμενος, διὰ νὰ ἐλαφρύνωσι τὴν θέσιν του.

Πρόεδρος. Τί λές, ἦτο τάχα μεθυσμένος ὁ κατηγορούμενος;

Παθὼν. Βέβαια γιὰ νὰ μὲ χτυπήσῃ, θὰ ἦτο εἰς εὐθυμίαν!

Πρόεδρος. Μιὰ φορά μόνον σ' ἐκτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι;

Παθὼν. "Ελαμε νὰ μὲ χτυπήσῃ κι' ἄλλη φορά, ἀλλὰ δὲν θὰ ἤθελε νὰ μὲ χτυπήσῃ κι' ἄλλη φορά!!

Εἰς ἐκ τῶν κυρίων ἐνόρκων διὰ τινος ἐρωτήσεώς του καταφθάνει ἀρωγὸς τῶν ἀμφιβόλου πίστεως καταθέσων τοῦ τρίτου μάρτυρος τῆς κατηγορίας, θέλων νὰ ὑποδείξῃ συγχρόνως μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἐρώτησιν, ὅτι ἡδύνατο χεῖρολογα νὰ ἦτο μεθυσμένος· διατὶ τάχα αὐταὶ αἱ ἀμφιβολίαι;

Ὁ Εἰσαγγελεὺς. Κύριε ἐνόρκε, ὅ-αν μεθᾶτε, σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ δίδεται μαχαιριχίς, διότι δὲν σώζεσθε.

ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΟΝ ΚΑΛΑΜΩΝ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλάμααι, 31 Μαΐου

Και τὸ ἐνταῦθα κακούργοδικεῖον ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν του ἀπὸ 2 φθίνοντος Μαΐου. Πρόεδρος τῶν συνέδρων εἶνε ὁ κ. Εὐθ. Καρακάλας, εἰσαγγελεὺς δὲ ὁ κ. Ἀνδρέας Γαλιά-

τσης· ἀμφότεροι οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐκπληροῦσι εὐορκώτατα και λίαν φιλοπόνως τὸ καθήκον των, μετὰ δὲ τῶν κκ. Μιάνθου γραμμακτέως και Δελητᾶ ἀντεταγγελέως, ὑπαλλήλων φιλοπονωτάτων και χρηστοτάτων, ἀπατελοῦσι τοὺς τέσσαρας τροχοὺς, ἐφ' ὧν ἀκόπως σύρεται τὸ δικαστικὸν ἄρμα ἐν τῇ πόλει μας. Ἡ φυσιογνωμία τῶν πλειοτέρων ἐκ τῶν κυρίων ἐνόρκων ἀνακαλεῖ τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον Ῥωμαῖον, τὸν περιφανῆ Κικινιάτον, ὅστις ἀπὸ τοῦ γεωργικοῦ ἀρότρου ἐκλήθη ἡνίοχος δικτατορικοῦ ἄρματος. Ἡ ἐπαναληφθεῖσα ὁμως μίμησις τοῦ ἀρχαίου παραδείγματος τοσάκις ἀπέτυχε· πλὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ συνῶδου, οὐδὲν ἐφάνη εἰσέτι σύμπτωμα τοιαύτης ἀποτυχίας, πνεῦμα δὲ δικαιοσύνης φαίνεται διέπον τὰς ἐτυμουργίας τῶν κκ. ἐνόρκων, ἄλλως τε τὸ παράδειγμα τῶν τοῦ Νκυπλίου ἐνόρκων, και ἡ τολμηρὰ, ὄση και δικαία, τοῦ εἰσαγγελεὺς διαγωγῆ, οὐκ ὀλίγον ἐπέδρασε πρὸς σωφρονισμόν τῶν πρὸς ἀπεμπώλησιν τῆς δικαιοσύνης ἐπιρρεπεστέρων.

Τὸ πινάκιον τοῦ κακούργοδικεῖου τούτου γέμει πλείστων εἰδεχθῶν και στυγερῶν πράξεων, οἷον φόνον, ἀναιρέσεων, τραυμάτων θανατηφόρων, ἀπαγωγῶν, βιασμῶν, κλοπῶν, ἐμπρησμῶν κλπ. μετὰξὺ δὲ τῶν ἄλλων ὑπάρχει ἡ νόμῃ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν συντρόφων τῆς και *Διγαμιά* τις, ἐγκλημα σπάνιον καθόσον ἐνθυμοῦμαι εἰς τὰ δικαστικά χρονικά τοῦ κακούργοδικεῖου τούτου. Ὁ δράσας ταύτην, Λάκων τὴν πατρίδα, ἐφάνη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο νυμφῶν, δύο παπάδων και δύο κουμπάρων ἀντεκδικούντων τὴν νομὴ ὄτητα τῶν παρ' ἑαυτῶν τελεσθέντων γάμων, ὧν ὁ μὲν εἰς ἐτελέσθη ἐν Φιλιπποπόλει, ὁ δ' ἕτερος ἐν τινι χωρίῳ τῆς ἐπαρχίας Γηθείου. Τὸ θέμα εἶχε τι τὴν κωμικὸν τῶν ὄντων ἐν τῇ ὁμολογουμένῃ αὐτοῦ σοφιστικῇ, ἡ δὲ διεκδικησις τοῦ κατηγορουμένου ὑπὸ τῶν δύο ἐκεῖνων νυμφῶν τῶν παπάδων και τῶν παρανύμφων, ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν αὐτοῦ κωμικότητα, εἶδεν χώραν εἰς

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 496)

Μοὶ ἀνετέθη ἡ φροντίς περὶ τῆς εὐτυχίας σας· ὦ! νὰ καταστήσω ὑμᾶς εὐτυχεῖ, πόσον γλυκεῖα εἶνε ἡ ἐκπλήρωσις τοιοῦτου καθήκοντος! Και πόσον εὐρίσκω αὐτὴν εὐκατόρθωτον!

Ἀναμφιβόλως δὲν θὰ λησμονήσητε αὐτόν· ἀλλὰ θὰ κατορθώσω, ἐλπίζω, νὰ κατευνάσω τὰς λύπας σας· θὰ ἴδῃτε, θὰ ἴδῃτε. "Ἐπειτα δὲ, θὰ ὑπάρχῃ πλησίον ὑμῶν τὸ τέκνον ὑμῶν, θὰ μοὶ βοηθήσῃ νὰ σᾶς παραγορήσω. Ὁ ἀνεύρητε πᾶσαν τὴν τρυφερότητα, ὅλον τὸν ἔρωτα ἐκεῖνου, ὅστις δὲν ὑπάρχει πλέον, ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις δὲν θὰ ζήσῃ ἢ χάριν ὑμῶν.

Μὲ ἀκούετε, δὲν μ' ἀκούετε Λουκία!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ προσέβλεπε πάντοτε μετὰ προσηλώσεως και ἀκίνητος.

Ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ ἀνεύρητε, ἐάν ἐπιθυμᾶτε, δύο ἔτη, ἐάν ἐπιθυμᾶτε.

Ὅταν δὲ ὁ χρόνος κατευνάσῃ ὀλίγον τὴν θλίψιν, ὅπως ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς προστατεύω, νὰ σᾶς καταστήσω εὐτυχεῖ, θὰ σᾶς δώσω τὸ ὄνομά μου· δευτέρα τις μαρκησία Σαμαράνδ θὰ γίνῃ βαρόνη δεσιμαίτζ. "ὦ! Ν' ἀνήκωμεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον! Ὁ ἀνεύρητε ἡ ἀξίεραστος γυνὴ μου, ἡ και προσφιλεῖς σύντροφος τοῦ βίου μου. Τὸ τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ μου δὲν θὰ ἦναι ὄρφανόν, θὰ ἀνεύρητε ἕνα πατέρα!

Ἄμα ἐνθαρρυνθῆτε περὶ τῆς τύχης, περὶ τοῦ μέλλοντος ὑμῶν, ἡ ψυχὴ ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον θὰ κλαύσωμεν ὁμοῦ, ἱκανοποιηθεῖσα, εὐτυχεῖ; θὰ καταπέμψῃ ἐφ' ἡμῶν οὐρανόθεν τὰ ἡδύτερα μειδιάματά της.

Διατὶ ν' ἀμφιβάλλωμεν; Διατὶ νὰ μὴ πιστεύσωμεν εἰς τὴν εὐτυχίαν, εἰς τὰς ἐπιγεῖους εὐδαιμονίας; Ἐάν ὑπάρχωσι ζοφεραὶ ἡμέραι ἐν τῷ βίῳ, ὑπάρχουσι και ἡμέραι φωτός. Ὁ κερανὸς ἐπέσκηψεν, ἡ καταιγὶς παρέρχεται και ἐπανέρχεται ἡ γαλήνη. Οὐχί, ὡς μὴ ἀμφιβάλλωμεν, διότι τὸ ἀμφιβάλλειν εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ Θεοῦ· πιστεύσωμεν ἀπειναντίας εἰς τὰς χαράς, αἵτινες ἔρχονται μετὰ τὰ δάκρυα, και στρέψωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν πρὸς τὴν ἐλπίδα!... Ἀμφότεροι εἴμεθα νέοι· μέλλον ἀκτινοβόλον,

τὸν ἐμβριθὴ παρατηρητὴν εἰς μυρίας ἀπελπιστικὰς σκέψεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας, ἣν τὸ εἰδεχθὲς τοῦτο ἔγκλημα ἐκ βάρων διασαλεύει. Καίτοι ὅμως τὸ ἔγκλημα ἀπεδείχθη, ὁ κατηγορούμενος ἐκπύρην κατὰ τύπους ἄθως, διότι ἡ ἀπαιτουμένη ἔγγραφος ἄδεια δὲν ὑπῆρχε, καθὼς ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος Φιλιατρῶν κερύσσοκων ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου δὲν κατεχώρισε τὴν ἐπίσημον πράξιν ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ τοῦ ἐπισκοπικοῦ γραφείου. Φεῦ! οἷος ὁ κληρὸς καὶ οἷα ἡ ἀτέλεια τῆς δικαιοσύνης.

Χθὲς στουγερώτατον καὶ ἀνοσιώτατον ἐπίσης ἐδικάζετο ἔγκλημα. Ἀδελφοκτονία! ἀδελφὸς ἀπέκτεινεν ἀδελφὸν διὰ το χαμερπές, τὸ ταπεινὸν συμφέρον. Ὀνομάζεται Ἰω. Γαρίτζαλης ἐκ Κυπαρισσίας τῆς κοινῶς λεγομένης Ἀρκαδίας. Ἦλθεν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, συνεπίκουρον δ' ἔχων ἀνεψιὸν του τινὰ καὶ ἕτερον ἀδελφὸν του ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ὁ μὲν εἰς διὰ τῆς ράβδου, ὁ ἕτερος διὰ τῆς μαχαίρας καὶ οὗτος διὰ πιστολίου, ἐφόνευσαν τὸν δυστυχεῖ ἀδελφόν· ὁ κατηγορούμενος ἠθέλησε νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι τὸ πιστόλιον δι' οὗ ἐφόνευθη ὁ ἀδελφός του, ἦτο τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ του, ὅπερ περὶ ἐνεκεν τῆς εἰς χεῖρα συμπλοκῆς ἐφόνευτεν αὐτόν, ἀλλ' ἡ θέσις τῆς πληγῆς ἦτο τοιαύτη, τόσαι δὲ περιστάσεις ἄλλαι ὑπεστήριζον τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορουμένου, ὥστε μετὰ εὐγλωττον ὀμιλίαν τοῦ εἰσαγγελέως κ. Γαλλιάνου, ἐκπύρην ὁ κατηγορούμενος ἐνοχὸς ἀνακρίσεως δικασθεὶς εἰς δεκάτη εἰρκτήν.

Θέμις.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 30/2 Ἰουλίου 1883.

Ἐντὸς τοῦ κικεῶνος τῶν ποικίλων εἰδήσεων, ἃς ὁ τηλέ-

ὑπερήφανον διανοίγεται πρὸ ἡμῶν μετὰ τῶν εὐρέων ἀκτινοβολούντων ὀρίζοντων αὐτοῦ!

Βεβαίως ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ ὁ κ. βαρόνος Δεσμαιοῦ ὤρμιλλαι τῇ νύμφῃ του διὰ παραδόξου τρόπου. Ἐὰν εἶχε ποίαν τινα ἱκανότητα, λεπτότητα, τὴν πανουργίαν τοῦ πνεύματος, ἀπεναντίας ἐστερεῖτο πάσης ἀβροφροσύνης, δὲν ἠσθάνετο ὅτι ὑπῆρχε τι τὸ ἀτοπον, τὸ ἐμπνέον μάλιστα ἀποστροφῆν εἰς τὸ λεκτικὸν αὐτοῦ. Ἐνθαρρυνθεὶς ὑπὸ τῆς σιωπῆς τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἀκρωμένη αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς, εἶχε πωλήσει τὴν ἀγχιθότητα του ἡσύχως μέχρι τέλους, ὡς τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἡ Λουκία τὸν εἶχεν ἀκούσει, ὡς ἀκούει τις κροτον μακροσμένον, ἀδιάκριτον, τὸν ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἐξηγήσῃ μόνον ὁ ἦχος τῆς φωνῆς ἐπληττε τὰ διαφράγματα τῶν περιθωμωμένων ὠτων αὐτῆς· ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ ἐγκεφάλου τῆς, ἐξ οὗ ἡ σκέψις ἀρίπτατο, δὲν ἠδυνήθη αὐτὴ βεβαίως νὰ καταλάβῃ τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τοῦ Λέοντος.

Αὐτὸς δὲν ἐβλεπε τὴν συστολὴν τῶν χαρακ. χριστικῶν τῆς νεαρᾶς γυναικός, τῶν χειλέων τῆς, τὴν παράδοξον κίνησιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, τὴν ἀποπλάνησιν τοῦ βλέμματός τῆς· οὐδὲν ἐβλεπε, περὶ οὐδενὸς ἀμφέβαλλεν. Ἐμενευ αὐτὴ σιωπηλῇ, ἀτενίζουσα αὐτόν πάντοτε· εἶχεν ἀφίσει αὐτόν νὰ ὀμιλήσῃ, δὲν διέκοψεν αὐτόν οὐδὲ διὰ μίαν λέξιν· ἐπεδοκίμαζεν αὐτόν λοιπόν; Συγκατετιθετο; Ἀλλὰ τίς οἶδεν, ἴσως αὐτὴ ἠγάπα αὐτόν! Διὰ τί ὅχι; Ἦτο ὠραίος, κομψο-

γραφος κατὰ στιγμὴν ἀπὸ πόλου εἰς πόλον καὶ ἀπὸ ἡπείρου εἰς ἡπείρον καὶ ἀπὸ χώρας εἰς χώρας διασπείρων, μεταξὺ μιᾶς ἀποβάσεως τῶν Γάλλων εἰς τὸ Τονκίνον καὶ τῆς ὑψώσεως τοῦ Ἀγγλικοῦ συναλλάγματος, μεταξὺ τοῦ κρυολογήματος ἐνὸς πρίγγητος καὶ τῆς ἀφίξεως ἐνὸς οἰουδήποτε ὑπουργοῦ, πολλάκις δὲν εὐρίσκει δύο στίχων τόπον ἢ ἀγγελία τοῦ θανάτου ἐνὸς ἀνδρός, οὔτινος ὁ βίος· ἀν δὲν ἐστεφανώθῃ ὑπὸ τῆς πολυπατάγου εὐκλείας δὲν ὑπῆρξεν δι' αὐτὸ ἦττον ἡρωϊκὸς καὶ ἀξίος τοῦ στεφάνου. Διὰ τοῦτο εἰ καὶ βραδέως δὲν διστάζω νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὸν θάνατον, τοῦ Ἀλβέρτου Μαρίου, ἐπισυμβάντα αὐτὴν τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Γαριβιάδου.

Μετὰ ἐν ἀκριβῶς ἔτος ὁ στρατιώτης ἠκολούθησε τὸν στρατηγὸν του εἰς τὸν τάφον. Ὑπῆρξεν ὁ Μάριος στρατιώτης τῆς σπᾶθης, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἥρωος, καὶ ὅταν οἱ ἀγῶνες οἱ ἐθνικοὶ ἔλαβον τέρμα ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τὰ ξίφη ἀπεθεθίσαν καὶ πάλιν ἐν τοῖς κλοσεῖς, ὁ Μάριος ἀνέλαβε τὴν γραφίδα καὶ ἠγωνίσθη δι' αὐτῆς τὸν κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς του.

Ἦτο ὁ ἀρχισυντάκτης καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ρώμῃ ἐκδιδομένου «Δεσμοῦ τῆς Δημοκρατίας» κυρίου ὄργανου τοῦ μεγάλου δημοκρατικοῦ κόμματος, οὔτινος ἠγεῖτο ὁ Γαριβιάδης.

Φιλόσοφος καὶ καλλιτέχνης ἤριστευε μετὰ τῶν διαπρεπεστέρων δημοσιογράφων τῆς Ἰταλίας καὶ τὸ ὄνομά του ὑπῆρξε πάντοτε διὰ τοῦς δημοκρατικοῦς Ἰταλοῦς ἐγγυον τιμιότητος, αὐταπαρνήσεως καὶ ἐθελουσίως ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν, ἃς καθ' ἅπαντα τὸν βίον του ὑπερήσπισε διὰ παντός ὄπλου. Ἐκλεγείς ποτε βουλευτὴς παρητήθη μὴ θελήσας νὰ ὀμώσῃ πίστιν εἰς τὸν βασιλέα.—Ἐἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνδρες τῆς μεγάλης ἐπαναστατικῆς γενεᾶς, οὔτινες ἤδη παρέρχονται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον. Ἐν Ἰταλίᾳ ἀπομένουσιν ἔτι τινὲς, καὶ ἡ φωνὴ τούτων καὶ τὸ πνεῦμα τῶν θανόντων, σώζουσιν

πρεπῆς, διακεκριμένους, ὡς ὁ ἀδελφός του, καὶ νεώτερος τοῦ μαρκησίου, ὁμοίαζε δὲ κατὰ πολὺ μὲ αὐτόν. Ἐνθυμεῖτο δὲ ὅτι ἡ Λουκία κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου τῆς προσέβλεπεν αὐτῷ τρυφερῶς καὶ ἐμειρία ἠδέως.

Εἶχεν ἤδη ὀρμήσει, διὰ τί νὰ κρατηθῇ; Ἡ στάσις τῆς Λουκίας δὲν ἐφαίνετο ἐπιτάττουσα αὐτῷ νὰ τολμήσῃ τὰ πάντα; Λησμονῶν πάσαν συστολήν, γενόμενος ἀκόμη περισσότερο αὐθάδης, διωλίσθη ἐκ τῆς ἐδρας του καὶ εὐρέθη γονυπετῆς πρὸ τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Ἀγαπητὴ Λουκία! ἀγαπητὴ Λουκία! εἶπε μετὰ τρεμοῦσης φωνῆς, ἥτις ἐμελεε, κατὰ τὴν ἰδέαν του, νὰ παραγάγῃ θαυμάσιον ἀποτέλεσμα.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀφῆκε νὰ διαφύγῃ εἰς ἀναστεναγμὸς.

Ἦν ἡ ἀπάντησις οὗτος. Πόσα πράγματα δὲν περιεκλείοντο ἐν τῷ ἀναστεναγμῷ τούτῳ!

Ἐνγκαλισθὴ τὴν Λουκίαν καὶ περιέσφιγγεν αὐτήν.

Ἡ κεφαλὴ τῆς Λουκίας, συσταλαμένη, βαρεῖα, ἐκλινε πρὸς αὐτόν.

Ἦπατάτο οὗτος εἰσέτι, βεβαίως ἀμβλυωπῶν ὁ ἄθλιος.

Ἡ κεφαλὴ τῆς νεαρᾶς γυναικός ἐκλινε περισσότερο. Οὗτος δὲ ὕψωσε τὴν ἑαυτοῦ, μακύνων τὸν λαϊμόν. Ἡ μετάξι-νός μέλαινα κόμη τῆς εὐθύπευσε τὸ μέτωπόν του. Ἦσθάνετο ὅτι διέδραμε τὸ μέτωπόν του χλιαρὰ πνοή. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροδόλησαν, τὸ βλέμμα ἐξήστραψε, μειδίαμα δὲ